legislațiilor naționale ale statelor membre să prevadă posibilitatea angajatorului de a dispune transformarea unui raport de muncă pe fracțiune de normă în raport de muncă cu normă întreagă, chiar împotriva voinței lucrătorului?

2) Directiva menționată se opune ca o dispoziție națională, precum articolul 16 din Legea nr. 183 din 4 noiembrie 2010, să prevadă posibilitatea angajatorului de a dispune transformarea unui raport de muncă pe fracțiune de normă în raport de muncă cu normă întreagă, chiar împotriva voinței lucrătorului?

(1) Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 privind acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, încheiat de UCIPE, CEIP și CES (JO L 14, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 35).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Teleklagenævnet (Danemarca) la 25 aprilie 2013 — TDC A/S/Erhvervsstyrelsen

(Cauza C-222/13)

(2013/C 207/22)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Teleklagenævnet

Părțile din procedura principală

Reclamantă: TDC A/S

Pârâtă: Erhvervsstyrelsen

Întrebările preliminare

1. Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (denumită în continuare „Directiva privind serviciul universal") (1), în special articolul 32 din aceasta, se opune adoptării de către un stat membru a unor norme care nu permit unei întreprinderi să formuleze o cerere împotriva unui stat membru în vederea recuperării separate a costurilor nete ale furnizării de servicii suplimentare obligatorii, care nu sunt incluse în capitolul II al directivei, în măsura în care profiturile întreprinderii rezultate din alte servicii, care sunt incluse în obligația de serviciu universal a întreprinderii potrivit capitolului II al directivei, depășesc pierderile legate de furnizarea unor servicii suplimentare obligatorii?

2. Directiva privind serviciul universal se opune adoptării de către un stat membru a unor norme care permit întreprinderilor doar să formuleze o cerere împotriva unui stat membru în vederea recuperării costurilor nete referitoare la furnizarea unor servicii suplimentare obligatorii care nu sunt incluse în capitolul II al directivei, în cazul în care costurile nete conduc la o sarcină excesivă pentru întreprinderi?

3. Dacă răspunsul la întrebarea 2 este negativ, poate statul membru să decidă că nu există nicio sarcină excesivă legată de furnizarea unor servicii suplimentare obligatorii care nu sunt incluse în capitolul II al directivei, dacă întreprinderea, în ansamblul său, a obținut profituri din furnizarea tuturor acelor servicii pentru care există obligația de serviciu universal, inclusiv furnizarea de servicii pe care întreprinderea le-ar fi furnizat și în cazul în care nu ar fi avut obligația de serviciu universal?

4. Directiva privind serviciul universal se opune adoptării de către un stat membru a unor norme potrivit cărora costurile nete ale unei anumite întreprinderi, legate de furnizarea serviciului universal în conformitate cu capitolul II al directivei, trebuie calculate pe baza tuturor veniturilor și costurilor legate de furnizarea serviciului în discuție, inclusiv a acelui venit și a acelor costuri pe care întreprinderea le-ar fi avut și în lipsa obligației de serviciu universal?

5. Are incidență asupra răspunsurilor la întrebările 1-4 împrejurarea că un serviciu suplimentar obligatoriu trebuie să fie furnizat în Groenlanda care, potrivit Anexei II la TFUE, este o țară sau un teritoriu de peste mări, atunci când autoritățile daneze impun obligația în sarcina unei întreprinderi stabilite în Danemarca, iar întreprinderea nu are alte activități în Groenlanda?

6. Care este relevanța articolului 107 alineatul (1) TFUE, a articolului 108 alineatul (3) TFUE și a Deciziei Comisiei Europene din 20 decembrie 2011 privind aplicarea articolului 106 alineatul (2) TFUE în cazul ajutoarelor de stat sub formă de compensații pentru obligația de serviciu public acordate anumitor întreprinderi cărora le-a fost încredințată prestarea unui serviciu de interes economic general (2) pentru răspunsurile la întrebările 1-5?

7. Care este relevanța principiului denaturării minime a concurenței conținut, printre altele, în articolul 1 alineatul (2), în articolul 3 alineatul (2) și în considerentele (4), (18), (23) și (26) precum și în anexa IV, partea B la Directiva privind serviciul universal pentru răspunsurile la întrebările 1-5?

8. Dacă dispozițiile Directivei privind serviciul universal se opun unor regimuri naționale precum cele la care se referă întrebările 1, 2 și 4, atunci aceste prevederi sau interdicții au efect direct?

(1) JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213.
(2) JO L 7, 11.1.2012, p. 3.